

Βίος, σε συντομία, του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής καταγόταν από ένα φτωχό χωριό της Γαλιλαίας που ονομαζόταν Βηθσαιδά. Ήταν γιος του ψαρά Ζεβεδαίου και της Σαλώμης που ήταν συγγενής της Παναγίας Μητέρας του Χριστού. Πολύ νωρίς έγινε μαθητής του Ιωάννου Προδρόμου ενώ παράλληλα εργαζόταν και στην τέχνη του ψαρά κοντά στον πατέρα του και τον αδελφό του Ιάκωβο.

Κάποια μέρα λοιπόν ο Ιωάννης ο Πρόδρομος βάδιζε αργά στις όχθες του Ιορδάνη διδάσκοντας τον λαό την μετάνοια και βαπτίζοντας στον Ιορδάνη. Μαζί του ήσαν και δύο από τους μαθητές του, ο αδελφός του Πέτρου, και ο Ιωάννης. Καθώς ξεχωρίζει μέσα στο πλήθος τον Ιησού Χριστό παράξενα ακούγονται τα λόγια του: **«Ίδε ο αμνός του Θεού»**.

Η καρδιά των δύο μαθητών σκιρτά στο άκουσμα των λόγων αυτών. Μήπως είναι ο Μεσσίας που περιμένουν;...

Μόλις τον βλέπουν ν' απομακρύνεται τον ακολουθούν με κάποια προσμονή και ελπίδα. Ο Ιησούς γνωρίζοντας τον πόθο τους να τον πλησιάσουν στρέφεται και τους ρωτά:

-Τι ζητείτε;

-Ραββί, που μένεις; του απαντούν.

-Έρχεσθε και ίδετε. Ελάτε να διαπιστώσετε μόνοι σας. Ήλθαν λοιπόν και έμειναν κοντά του όλο εκείνο το ευτυχισμένο απόγευμα...

Ύστερα από λίγες μέρες καθώς τακτοποιούσαν και ετοιμάζαν τα δίχτυα ο Ιωάννης με τον πατέρα του και τον αδελφό του Ιάκωβο, βλέπει και πάλι τον Ιησού να τον πλησιάζει. Η καρδιά του και πάλι σκιρτά στο αντίκρισμα του θεϊκού εκείνου προσώπου και περιμένει ν' ακούσει κάτι πολύ σημαντικό από το στόμα του Διδασκάλου.

Πράγματι, ο λόγος του τους καλεί να τον ακολουθήσουν και οι δύο αδελφοί στον ιερό και ύψιστο έργο του. Και αυτοί, χωρίς να υπολογίσουν τα καϊκία και τα δίχτυα, περιουσία και τον πατέρα που θα άφηναν μόνο του στην εργασία, τα εγκαταλείπουν όλα και τον ακολουθούν.

Από τη μέρα εκείνη ο σύνδεσμος του Ιωάννου με τον Ιησού γίνεται βαθύς, άρρηκτος, ισόβιος. Εκείνος ο αγαπημένος διδάσκαλος και αυτός ο αγαπημένος, ο κατ' εξοχήν αγαπημένος μαθητής του. Τον ακολουθεί καθ' όλη τη διάρκεια της δημοσίας ζωής του επί τρία χρόνια. Όταν ο Κύριος ανέβηκε στο όρος Θαβώρ για να μεταμορφωθεί, ανέβηκε μαζί και αυτός ο αγαπημένος μαθητής μαζί με τον Πέτρο και τον Ιάκωβο και είδε εκεί την Μεταμόρφωση του Θεού Λόγου και την φωνή του Θεού Πατρός που έλεγε: **«οὗτος ἐστίν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠυδόκησα αὐτοῦ ἀκούετε»**.

Επίσης κατά τον Μυστικό Δείπνο κάθισε κοντά στον αγαπημένο του Διδάσκαλο και όταν έμαθαν οι μαθηταί ότι κάποιος απ' αυτούς θα τον προδώσει, αυτός έπεσε πάνω στο στήθος του Ιησού και τον ερώτησε:

- Κύριε, ποιος είναι αυτός που θα σε προδώσει;

Όταν πάλι έπιασαν τον Χριστό οι Ιουδαίοι, αυτός τον ακολούθησε και μπήκε στην αυλή του Αρχιερέως σαν γνωστός του και κοντά σ' αυτόν μπήκε και ο Πέτρος.

Όταν τέλος εσταυρώθη ο Κύριος αυτός ήτο παρών κοντά στον Σταυρό εκείνες τις στιγμές, ενώ όλοι τον είχαν εγκαταλείψει, ο Διδάσκαλος αναθέτει στον αγαπημένο του μαθητή την μητέρα του απευθυνόμενος στοργικά της λέει: «**Γύναι, ιδού ο υιός σου**», γυρίζοντας κατόπιν προς τον Ιωάννη του λέγει: «**Ιδού η μήτηρ σου**». Τι άλλο μπορεί να υπάρξει πιο μεγάλη ευτυχία από τον λόγο αυτό;

Από την ώρα εκείνη λοιπόν, επήρε, όπως ήταν άξιο και πρέπει, στο σπίτι του την Μητέρα και Παρθένο, αυτός που ήταν κατά το σώμα και την ψυχή Παρθένος. Και όταν ανεστήθη ο Κύριος, αυτός αφού πρόλαβε τον Κορυφαίον Πέτρο και αφού έσκυψε πρώτος στον τάφο, είδε τα εντάφια και τον Χριστό που ποθούσε. Δέχεται απ' Αυτόν το ζωογόνο φύσημα και προβάλλεται της Οικουμένης όλης Απόστολος. Αυτός είδε τον Κύριο όταν ανελήφθη.

Αυτός έπειτα εδέχθη την επιφοίτηση του Παρακλήτου εν είδει πυρίνων γλωσσών μαζί με τους άλλους Μαθητές κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Αυτός τέλος και μέχρι την Κοίμηση της Θεοτόκου έμεινε στα Ιεροσόλυμα, υπηρετώντας αυτήν σ' όλες τις ανάγκες.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ύστερα από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. από τον Τίτο, έπεσε ο κλήρος ο Ιωάννης να έλθει στην Μικρά Ασία, που ήταν γεμάτη από είδωλα και ολόκληρη ήταν αφημένη στην ειδωλολατρική πλάνη.

Για το πράγμα αυτό λυπήθηκε ο Απόστολος και επειδή σαν άνθρωπος τον έπιασε αγωνία και δεν ήλπισε καθόλου στην ανίκητη δύναμη του Θεού, έπεσε κατά παραχώρηση Θεού σε πειρασμό, ώστε να συγχωρηθεί με τον πειρασμό το ανθρώπινο σφάλμα του. Διότι οι μεγάλοι και τέλειοι άνδρες στην αρετή πρέπει να φυλάγουν την ακρίβεια και στα μικρότερα πράγματα. Προλέγει λοιπόν ο Ιωάννης στον μαθητή του Πρόχορο την τρικυμία και το ναυάγιο που επρόκειτο να υποστούν και ότι μόνον ο Ιωάννης επρόκειτο να πειρασθεί στην θάλασσα για σαράντα ημέρες.

Αφού λοιπόν έγινε η τρικυμία, όπως το προείπε ο Απόστολος, τα κύματα της θαλάσσης έβγαλαν τον Πρόχορο στην Σελεύκεια. Εκεί κατασυκοφαντήθηκε ότι είναι μάγος και ότι πήρε χρήματα από το πλοίο που ναυάγησε και τα ξοδεύει. Από την Σελεύκεια επήγε σ' έναν τόπο της Ασίας που λέγεται Μαρμαρεώτης σε διάστημα σαράντα ημερών.

Όταν πήγε ευρήκε τον δάσκαλο του Ιωάννη που τον είχε βγάλει εκεί η θάλασσα. Δόξασαν λοιπόν και οι δύο τον Θεόν που τους γλύτωσε και τον ευχαρίστησαν.

ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ, ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΟ.

Έπειτα πήγαν και οι δύο στην Έφεσο, όπου συνάντησαν μια γυναίκα με το όνομα Ρωμάνα, που ήταν ξακουστή για την κακία της ως την Ρώμη. Αυτή λοιπόν αφού πήρε τον μέγα Ιωάννη και τον μαθητή του Πρόχορο τούς ανάγκασε να δουλεύουν σ' ένα δικό της λουτρό. Επειδή δε ο Ιωάννης, καθώς ήταν άπειρος από τέτοια δουλειά συνέβαινε να κάνει μερικά σφάλματα σε μερικές εργασίες, τούς μεταχειριζόταν εκείνη η κακή γυναίκα με τόση μεγάλη ωμότητα και απανθρωπιά, σαν να τους είχε εξαγορασμένους δούλους. Τον Ιωάννη τον είχε υπηρέτη για να χύνει νερό σ' όσους έκαναν λουτρό.

Μέσα σ' εκείνο το λουτρό κατοικούσε και ένας άγριος Δαίμονας που συνήθιζε τρεις φορές κάθε χρόνο να πνίγη ένα νέον ή μια νέα. Επήρε δε την άδεια και άρχισε να κάνη τέτοιον φόνο ο διάβολος, διότι όταν θεμελιωνόταν εκείνο το λουτρό έπεισε ο σιχαμερός εκείνους που έκτιζαν να

χώσουν μέσα στα θεμέλια ένα νέον και μια νέα, με σκοπό τάχα να αντιλαλεί και να βγάζει μεγάλο ήχο το λουτρό. Απ' αυτό λοιπόν αφού πήρε αφορμή ο ανθρωποκτόνος διάβολος, έπνιγε εκεί συχνά τους ανθρώπους.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΜΝΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗ - ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΥΤΩΝ

Ύστερα από τρεις μήνες λοιπόν, απ' ότου πήγαν στο λουτρό ο Ιωάννης και ο Πρόχορος, καθώς έμπαινε στο λουτρό για να λουσθεί κάποιος Δόμνος, παιδί του Διοσκουρίδη του συζύγου της Ρωμάνας, πνίγηκε από τον Δαίμονα. Θρηνούσε λοιπόν η Ρωμάνα απαρηγόρητα για τον θάνατο του Δόμνου.

Ο πατέρας του Διοσκουρίδης όταν έμαθε την ξαφνική είδηση τού θανάτου του πέθανε από την υπερβολική λύπη. Παρακαλούσε λοιπόν η Ρωμάνα την ψευτοθεά Άρτεμη για να αναστήσει τον Δόμνο και έκοβε τις σάρκες της. Όμως μάταια τα έκανε όλα αυτά.

Ο Ιωάννης λοιπόν ρώτησε τον Πρόχορο για ποια αιτία θρηνεί η Ρωμάνα. Εκείνη όταν τους είδε να συνομιλούν έπιασε και άρχισε να τον συκοφαντεί ότι είναι μάγος και τέλος να τον φοβερίζει ότι πρόκειται να τον θανατώσει, εάν δεν μεταχειριστεί κάθε μέσον για να αναστήσει τον Δόμνο.

Αφού λοιπόν αναγκάσθηκε έτσι ο Απόστολος έκανε προσευχή. Και, ώ του θαύματος! Αμέσως αναστήθηκε ο Δόμνος. Αυτό το θαύμα όταν είδε η Ρωμάνα έμεινε εκστατική και άρχισε να αποκαλεί τον Ιωάννη Θεό και υιό Θεού.

Ύστερα αφού εξωμολογήθηκε ειλικρινά τις αμαρτίες της και αφού ζήτησε συγχώρηση για τις κακοπάθειες που προξένησε στον Απόστολο και τον μαθητή του, επέστρεψε στον Χριστό και βαπτίσθηκε. Ύστερα δε από τον Δόμνο ο Ιωάννης ανέστησε και τον πατέρα του τον Διοσκουρίδη και τον εβάπτισε. Επίσης εβάπτισε και τον αναστηθέντα υιό του και όλους τους άλλους που έτρεξαν εκεί. Έδιωξε δε και τον πονηρό Δαίμονα που κατοικούσε μέσα στο λουτρό.

ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

Επειδή οι Εφέσιοι τελούσαν μεγάλη γιορτή στην ψευτοθεά Άρτεμη, γι' αυτό ο Απόστολος επήγε κατά τον καιρό της γιορτής και ανέβηκε επάνω σ' εκείνο το μέρος, όπου στεκόταν το είδωλο της Αρτέμιδος. Οι όχλοι όμως βλέποντας τον θύμωσαν πολύ και άρχισαν να τον λιθοβολούν. Όμως οι πέτρες δεν χτύπησαν καθόλου τον Άγιον, αλλά το είδωλον μέχρι που το συνέτριψαν.

Εκείνοι όμως οι ανόητοι δεν θέλησαν να έλθουν σε συναίσθηση, αλλά βλέποντας τον Απόστολο να τους μιλά για πίστη, πάλι τον λιθοβολούσαν. Οι πέτρες όμως παράδοξα επέστρεφαν και κτυπούσαν τους ίδιους και τους πλήγωναν. Τότε ο θείος Απόστολος έκανε προσευχή στον Θεό και αμέσως έγινε σεισμός και μεγάλος βρασμός της γης και χάθηκαν απ' αυτόν διακόσιοι άνθρωποι. Βλέποντας αυτό οι υπόλοιποι άνθρωποι μόλις και μετά βίας απαλλάχθηκαν από την μέθη και τον σκοτισμό της πλάνης και παρακαλούσαν θερμά τον Απόστολο να ελεηθούν και οι ίδιοι και να αναστηθούν όσοι πέθαναν. Πάλι λοιπόν, αφού προσευχήθηκε ο Απόστολος, αμέσως όλοι αναστήθηκαν. Και επειδή έγινε πάλι βρασμός της γης, γι' αυτό έπεσαν όλοι στα πόδια του Αποστόλου και, αφού πίστεψαν στον Χριστό, βαπτίσθηκαν.

Έπειτα πήγε ο θείος Απόστολος σ' ένα τόπον που ονομαζόταν Τύχη και εκεί θεράπευσε ένα παράλυτο που ήταν κατάκοιτος δώδεκα ολόκληρα χρόνια.

Επειδή λοιπόν έκανε ο Απόστολος και άλλα πολλά θαύματα και η φήμη τους έτρεχε παντού, βλέποντας αυτά εκείνος ο Δαίμονας, που έμενε και κατοικούσε στον ναό της Αρτέμιδος, και γνωρίζοντας ότι και ο ίδιος θα διωχθεί απ' εκεί απ' τον Ιωάννη μεταμορφώθηκε σε στρατιώτη, κρατώντας στα χέρια χαρτιά και κλαίγοντας ότι δήθεν έφυγαν απ' τα χέρια του δυο μάγοι άριστοι και εξαιρετικοί που του δόθηκαν από την εξουσία να τους φυλάγει. Εξ' αιτίας αυτού τον έβαλαν σε μεγάλο κίνδυνο με τη φυγή τους. Έδειχνε δε στους ανθρώπους εκεί και ένα δέμα φλωριά και υποσχόταν να το δώσει σ' αυτούς εάν βρουν τους μάγους και τους θανατώσουν.

Ακούγοντας λοιπόν αυτά πολλοί κινήθηκαν εναντίον του σπιτιού του Διοσκουρίδη φοβερίζοντας ότι θα το κατακαύσουν μαζί μ' αυτόν, αν δεν παραδώσει στα χέρια τους, τους μάγους. Ο ευλαβής όμως και ευγνώμων Διοσκουρίδης προτιμούσε καλύτερα να καεί παρά να παραδώσει τους Αποστόλους, που του φανήκαν ευεργέτες του. Ο δε μέγας Ιωάννης προγνωρίζοντας με την προορατική χάρη του Αγίου Πνεύματος, ότι αν παραδοθεί σ' αυτούς πρόκειται πάλι να κάνει θαύματα και απ' αυτό να επιστρέψει πολλούς στην ζωή της ευσεβείας παρέδωκε τον εαυτό του ο ίδιος μαζί με τον Πρόχορο στους απίστευτους.

Αφού λοιπόν σύρθηκαν από τους απίστευτους οι Απόστολοι του Κυρίου, όταν πήγαν στον ναό της Αρτέμιδος, προσευχήθηκαν στον Θεό να γκρεμισθεί ο ναός, αλλά κανένας άνθρωπος να μη πάθη κακό. Και, ώ του θαύματος! Αμέσως έγινε αυτό. Τότε ο μέγας Απόστολος διατάζει τον Δαίμονα που κατοικούσε εκεί με αυτά τα λόγια:

- Σε σένα ομιλώ τον ακάθαρτο Δαίμονα.

- Τι θέλεις; Αποκρίθηκε η φωνή.

- Θέλω να ομολογήσεις φανερά πόσα χρόνια κατοικείς εδώ και αν είσαι συ που ξεσήκωσες τόσον λαό εναντίον μας, ξανάπε ο Απόστολος.

Πιεζόμενος ο Δαίμονας από την θέληση του Αγίου αποκρίθηκε.

- Διακόσια σαράντα εννιά χρόνια κατοικώ σ' αυτόν τον ναό. Πράγματι, εγώ είμαι αυτός που εκίνησα όλους αυτούς εναντίον σας.

- Σου παραγγέλλω εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου να μη κατοικήσεις πια σ' αυτόν τον τόπον, είπε πάλι ο Απόστολος.

Αμέσως λοιπόν έφυγε ο Δαίμονας από την πόλη της Εφέσου. Οι Έλληνες δε βλέποντας αυτά φοβήθηκαν και οι περισσότεροι απ' αυτούς τρόμαξαν. Απ' το γεγονός αυτό πίστεψαν πολλοί στον Κύριο Ιησού και βαπτίσθηκαν στο Όνομά Του.

ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΜΟ

Επειδή λοιπόν έκανε και άλλα πολλά θαύματα ο Ιωάννης, και γύρισε πολύ πλήθος Ελλήνων στην πίστη του Χριστού και έπειτα επειδή η φήμη τους έφθασε στ' αυτιά του τότε βασιλέως Δομιτιανού που βασιλεύε κατά το 82, ο Δομιτιανός έστειλε και έφερε μπροστά του τον μέγα Ιωάννη μαζί με τον Πρόχορο.

Αφού λοιπόν τους έκανε ερωτήσεις και είδε την σταθερότητα που έδειξαν για την πίστι τους τούς υπέβαλε σε βασανιστήρια. Τους έβαλε να πιούν δηλητήριο και αφού δεν έπαθαν τίποτε τους έριξε σ' ένα πιθάρι μεγάλο με βραστό λάδι. Αφού και απ' εκεί βγήκαν χωρίς να

πάθουν το παραμικρό με διαταγή του Δομιτιανού εξορίζονται στην νήσο Πάτμο. Ο Κύριος όμως είχε προλάβει και φανέρωσε με όραμα στον Ιωάννη για την υπόθεση αυτή. Δηλαδή ότι πρόκειται να πάθη πολλούς πειρασμούς και ότι θα εξορισθεί σ' ένα νησί που έχει μάλιστα πολύ μεγάλη ανάγκη της δικής του παρουσίας.

Πλέοντας λοιπόν στην θάλασσα ο Απόστολος μαζί με τους σωματοφύλακες του βασιλέως ανέστησε ένα στρατιώτη που πέθανε στον δρόμο. Αλλά και την τρικυμία που έγινε ύστερα απ' αυτά στην θάλασσα την μετέβαλε σε γαλήνη. Κατά παράκληση του στρατιώτη θεράπευσε και ένα από τους σωματοφύλακες που έπασχε από δυσεντερία και κινδύνευε να πεθάνει ύστερα από λίγο. Βλέποντας λοιπόν αυτά οι σωματοφύλακες πίστεψαν όλοι στον Χριστό και βαπτίσθηκαν.

Αφού λοιπόν έφθασε ο Ιωάννης στην Πάτμο, ελευθέρωσε τον Απολλωνίδη, το παιδί του Μύρωνος από το μαντικό πνεύμα που κατοικούσε σ' αυτόν και το εξόρισε μακριά απ' το νησί. Απ' το θαύμα αυτό πίστευσαν στον Χριστό και βαπτίσθηκαν όλοι οι άνθρωποι που ευρίσκοντο στο σπίτι του Μύρωνος. Το ίδιο και ο Απολλωνίδης που ελευθερώθηκε και η θυγατέρα του Χρυσίππη με τους ανθρώπους της. Ύστερα δε βαπτίσθηκε και ο ίδιος ο Ανθύπατος, δηλαδή ο άρχοντας της χώρας της Πάτμου.

ΚΥΝΩΨ Ο ΜΑΓΟΣ

Ευρίσκετο στην Πάτμο κάποιος μάγος που ονομαζόταν Κύνωψ, που κατοικούσε σ' έρημο τόπο από αρκετά χρόνια μαζί με τα ακάθαρτα Δαιμόνια. Αυτόν τον μάγον όλοι όσοι κατοικούσαν στο νησί τον θεωρούσαν σαν θεό, για τις φαντασίες και ενέργειες των Δαιμόνων που εγίνοντο απ' αυτόν. Οι δε ιερείς του ψεύτικου θεού Απόλλωνος καθώς είδαν τον Ιωάννη που εδίδασκε με πολλή παρρησία την πίστη στον Χριστό, έτρεξαν στον Κύνωψα και τον παρακάλεσαν γονατιστοί να κινηθή κατά του Ιωάννου, επειδή αυτός ερήμωσε σχεδόν τον ναόν του Απόλλωνος και απεμάκρυνε όλους από τον σεβασμό και την λατρεία των θεών.

Ο Κύνωψ λοιπόν όταν άκουσε αυτά υπερηφανεύθηκε και έκρινε ανάξιο της υπολήψεως του το να πάει μόνος στη χώρα. Αφ' ενός μεν διότι για διάστημα πολλών χρόνων βρισκόταν στην έρημο κλεισμένος. Αφ' ετέρου δε επειδή αυτοί που βρίσκονταν στην χώρα της Πάτμου αυτοί πήγαιναν σ' αυτόν και όχι αυτός προς εκείνους. Γι' αυτό υποσχέθηκε στους ιερείς ότι αυτός θα στείλει έναν πονηρό Άγγελο στο σπίτι του Μύρωνος που πίστεψε, για να πάρει την ψυχή του Ιωάννου που έμενε εκεί και να την παραδώσει σε καταδίκη αιώνια.

Έστειλε λοιπόν ο Κύνωψ ένα άρχοντα των πονηρών Δαιμόνων προς τον Ιωάννη, όπως υποσχέθηκε. Ο Δαίμονας δε αφού πήγε στο σπίτι του Μύρωνος, στάθηκε στο μέρος εκείνο όπου ήτο ο Ιωάννης.

Μόλις όμως τον γνώρισε ο θείος Απόστολος του λέγει:

- Σου παραγγέλλω στο όνομα του Ιησού Χριστού να μη βγεις από τον τόπο που στέκεσαι έως ότου μου φανερώσεις για ποια αιτία ήλθες σε μένα.

Και αμέσως με τον λόγο του Αποστόλου στάθηκε το Δαιμόνιον δεμένο και απήντησε ως εξής πιεζόμενο από την θεία δύναμη:

- Οι ιερείς το Απόλλωνος ήλθαν στον Κύνωψα και είπαν πολλά εναντίον σου και τον παρακάλεσαν να έλθει εδώ στην χώρα και να σε θανατώσει. Ο Κύνωψ όμως δεν καταδέχθηκε λέγοντας.

Είναι πολλά χρόνια που δεν βγήκα από τον τόπο αυτό και τώρα για ένα άνθρωπο μικρόν

και ασήμαντο να αφήσω την αγαπητή μου ερημιά και ζωή; Γυρίστε όμως πίσω και αύριο θα στείλω Άγγελο πονηρό για να πάρει την ψυχή του Ιωάννη και να την φέρει σ' εμένα για να την παραδώσω σε κρίση.

Και ο Ιωάννης του είπε:

- Εστάλης ποτέ από τον Κύνωπα για να πάρεις ψυχή ανθρώπου και την πήγες σ' αυτόν;
- Με έστειλε και θανάτωσα μεν άνθρωπο, αλλά ψυχή ανθρώπου ποτέ δεν παρέδωσα σε κόλαση, αποκρίθηκε ο Δαίμονας.
- Για ποιόν λόγο υπακούετε στον Κύνωπα; Ρώτησε ο Ιωάννης.
- Όλη η δύναμη του Σατανά κατοικεί μέσα σ' αυτόν. Και έχει συμφωνία αυτός μεν να είναι πάντα μαζί μας εμείς δε πάντα μαζί του. Και ο Κύνωψ ακούει εμάς τους Δαίμονες, εμείς δε οι Δαίμονες ακούμε τον Κύνωπα.
- Άκουσε, πνεύμα πονηρό. Σε διατάζει ο Ιωάννης, ο Απόστολος του Υιού του Θεού, άλλη φορά να μην ενοχλήσεις άνθρωπο, ούτε να γυρίσεις στον τόπο σου. Αλλά να φύγεις έξω απ' αυτό το νησί και να περιπλανάσαι εδώ και εκεί.

Και αμέσως το πνεύμα έφυγε μακριά απ' το νησί.

Βλέποντας λοιπόν ο Κύνωψ ότι δεν επέστρεψε σ' αυτόν το πρώτο Δαιμόνιον έστειλε και δεύτερο. Αλλά επειδή και αυτό έπαθε τα ίδια, έστειλε ακόμη και άλλα δύο Δαιμόνια από τα αρχοντικά, για να μπει το ένα στο σπίτι όπου έμενε ο Ιωάννης και το άλλο να σταθεί έξω και να ιδή αυτά που γίνονται και να γυρίσει να τα φανερώσει στον Κύνωπα. Επειδή λοιπόν πήγε το ένα Δαιμόνιο και διώχθηκε έξω απ' το νησί όπως διώχθηκαν και τα δύο πρώτα, εκείνο το Δαιμόνιο που στεκόταν έξω γύρισε και φανέρωσε στον Κύνωπα αυτά που έγιναν. Οργίστηκε λοιπόν ο Κύνωψ και πήρε μαζί του όλα τα πλήθη των Δαιμόνων και πήγε στην Χώρα. Ηχολόγησε όλη η Χώρα και ταραχθηκε μόλις είδε τον Κύνωπα και όλοι τον προσκυνούσαν. Πρόφθασε δε τον Ιωάννη ο Κύνωψ, την ώρα που δίδασκε τον λαό, και κυριεύθηκε από θυμό πολύν και είπε στον λαό.

- Άνθρωποι ανόητοι και τυφλοί, ακούστε. Αν είναι δίκαιος ο Ιωάννης και όσα λέγει αν είναι αλήθεια θα θεραπεύσει και σας και μένα. Αν μπορέσει να κάνει εκείνο που θα πω σ' αυτόν τότε και εγώ πιστεύω σ' όλα όσα λέγει.

Αφού κράτησε λοιπόν ο Κύνωψ ένα νέον που ήτο εκεί του λέγει:

- Νέε, ζη ο πατέρας σου;
- Ναυάγησε και πνίγηκε στον βυθό της θαλάσσης, αποκρίθηκε ο νέος.

Τότε λέγει ο Κύνωψ στον Ιωάννη:

- Να, δείξε πράγματι αν είναι αληθινά τα λόγια σου, και αφού ανεβάσεις από το βάθος της θάλασσας τον πατέρα του νέου αυτού, φέρε τον μπροστά σ' όλους μας ζωντανό και υγιή.
- Δεν με έστειλε ο Χριστός για να ανασταίνω νεκρούς, αλλά για να διδάσκω πλανεμένους ανθρώπους.

Είπε λοιπόν ο Κύνωψ προς όλον τον λαό.

- Τώρα λοιπόν να καταλάβετε και να πεισθείτε ότι αυτός είναι πλάνος και σας ξεγελά με μαγικές τέχνες. Κρατήστε τον λοιπόν μέχρι που να φέρω εγώ από την θάλασσα τον πατέρα του νέου και να τον παρουσιάσω ζωντανό.

Αφού κρατήθηκε ο Ιωάννης, άπλωσε τα χέρια του ο Κύνωψ και τα κτύπησε. Έγινε λοιπόν στην παραλία μεγάλος κρότος, ώστε όλοι φοβήθηκαν. Τότε ο Κύνωψ εξαφανίσθηκε από τα μάτια όλων των ανθρώπων. Αμέσως δε φώναξαν δυνατά και είπαν: «Μεγάλος είσαι Κύνωψ και εκτός από σένα δεν υπάρχει άλλος». Ξαφνικά λοιπόν βγήκε από την θάλασσα ο Κύνωψ έχοντας μαζί του ένα Δαίμονα που φαινόταν να μοιάζει στο πρόσωπο του πνιγμένου πατέρα του νέου, και όλοι θαύμασαν.

Έπειτα λέγει προς τον νέο:

- Αυτός είναι ο πατέρας σου;

- Ναι, κύριε, απήντησε ο νέος.

Και έτσι όλοι προσκύνησαν τον Κύνωψα και ήθελαν να θανατώσουν τον Ιωάννη. Ο Κύνωψ όμως δεν άφησε να θανατώσουν λέγοντας: «Όταν δείτε μεγαλύτερα θαύματα απ' αυτά τότε να τιμωρηθεί όπως του αξίζει».

Αφού κάλεσε λοιπόν πάλι άλλον άνθρωπο του είπε:

- Είχες υιό;

- Ναι, κύριε, είχα και κάποιος τον φθόνησε και τον θανάτωσε, αποκρίθηκε εκείνος.

- Θα αναστηθεί ο υιός σου, του είπε ο Κύνωψ.

Και αμέσως κάλεσε με το άνομα και τον φονιά και τον φονευθέντα. Πράγματι και οι δυο μαζί παρουσιάσθηκαν μπροστά. Είπε λοιπόν ο Κύριος στον άνθρωπο:

- Αυτός είναι ο υιός σου; Και αυτός είναι εκείνος που τον φόνευσε;

- Ναι, Κύριε, αποκρίθηκε ο άνθρωπος.

Τότε καυχώμενος ο Κύνωψ είπε στον Ιωάννη.

- Τι θαυμάζεις, Ιωάννη;

- Εγώ δεν θαυμάζω καθόλου γι' αυτά.

- Όταν δεις μεγαλύτερα θαύματα απ' αυτά τότε θα θαυμάσης, είπε ο Κύνωψ.

- Τα θαύματά σου γρήγορα θα διαλυθούν, απήντησε ο Ιωάννης.

Όταν άκουσε αυτόν τον λόγο ο όχλος αμέσως όρμησε και άρχισε να κτυπά άγρια τον Ιωάννη και ολίγον έλειψε να τον αφήσει νεκρό. Επειδή δε νόμισε ο Κύνωψ ότι πέθανε ο Ιωάννης είπε προς τον λαό. Αφήστε τον άταφο για να τον φάγουν τα όρνια. Μόλις πληροφορήθηκαν λοιπόν όλοι ότι πέθανε ο Ιωάννης, έφυγαν απ' εκεί με χαρά και επαίνους για τον Κύνωψα.

ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΚΥΝΩΠΟΣ

Ύστερα απ' αυτά, όταν άκουσε ο Κύνωψ ότι ο Ιωάννης ζει και διδάσκει τον λαό σ' ένα τόπο που ονομάζεται Λίθου Βολή, κάλεσε τον Δαίμονα εκείνον που χρησιμοποίησε για τις νεκρομαντείες. Αφού πήγε λοιπόν στον Ιωάννη του είπε:

- Εγώ επειδή ήθελα να σου προξενήσω περισσότερη ντροπή και καταδίκη γι' αυτό ως τώρα σε άφησα να ζεις. Αλλά έλα τώρα να πάμε στον γιαλό κι εκεί θα δεις την δύναμή μου και θα ντροπιαστείς.

Τον ακολουθούσαν δε και οι τρεις Δαίμονες εκείνοι που νομίσθηκαν ότι αναστήθηκαν εκ νεκρών.

Αφού λοιπόν κτύπησε τα χέρια του κι έκανε κρότο, έγινε άφαντος από τα μάτια των ανθρώπων αφού βυθίστηκε ξαφνικά στον βυθό της θαλάσσης. Οι όχλοι πάλι φώναζαν: «Είσαι μεγάλος, Κύνωψ, και δεν υπάρχει άλλος όπως συ». Ο Ιωάννης λοιπόν διέταξε τους Δαίμονες, που εστέκοντο μαζί με τον Κύνωπα σε σχήμα ανθρώπων, να μην κινηθούν απ' την θέσι τους. Και αμέσως προσευχήθηκε στον Θεό να μην φανεί πλέον ζωντανός ο Κύνωψ.

Όταν λοιπόν βυθίστηκε ο Κύνωψ έγινε μεγάλος θόρυβος στη θάλασσα. Το νερό δε της θαλάσσης στράφηκε στο μέρος που βυθίστηκε ο Κύνωψ και δεν μπόρεσε πλέον ο άθλιος να βγή από την θάλασσα. Οι Δαίμονες δε που ήσαν με το σχήμα των ανθρώπων που αναστήθηκαν διώχθηκαν απ' τον Ιωάννη εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού μακριά από την Πάτμο και έγιναν άφαντοι.

Επειδή λοιπόν ο λαός στάθηκε τρία ημερόνυχτα περιμένοντας να βγη ο Κύνωψ απ' την θάλασσα, από την νηστεία και τις φωνές που έβγαζαν και από τη ζέστη του ηλίου ξαπλώθηκαν στη γη άφωνοι οι περισσότεροι απ' αυτούς ώστε και τρία παιδιά πέθαναν. Εξ' αιτίας αυτού τους λυπήθηκε ο μέγας Ιωάννης όλους αυτούς και τα μεν παιδιά που πέθαναν τα ανέστησε, τους δε παραλυμένους ανθρώπους τους δυνάμωσε. Και αφού είπε σ' αυτούς πολλά για την πίστι τους έπεισε όλους να πιστέψουν στον Χριστό και να βαπτισθούν, αφού ο άθλιος Κύνωψ καταποντίσθηκε πια στην θάλασσα, όπως παλαιά ο Φαραώ.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΛΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ

Κάποια γυναίκα που λεγόταν Προκλιανή κατελήφθη από έρωτα πονηρό για τον υιό της που λεγόταν Σωσίπατρος (αλλοίμονο!... μέχρι που φθάνει η κακία του σαρκικού έρωτα!). Επειδή δε δεν πέτυχε την βρωμερή της επιθυμία κατηγόρησε τον γιο της στον Άρχοντα του νησιού ότι την βίασε.

Ενώ λοιπόν επρόκειτο να τιμωρηθεί ο Σωσίπατρος άδικα από τον Άρχοντα, τον βοήθησε ο Ιωάννης, επειδή δεν ήταν ένοχος, ως εξής: Ξεράθηκε αμέσως το δεξί χέρι τόσο του Άρχοντος όσο και της αισχρής Προκλιανής, αφού προηγουμένως σείσθηκε η γη μ' ένα μεγάλο ήχο και τρίξιμο.

Όταν λοιπόν έπαθαν αυτήν την τόσο μεγάλη θεϊκή τιμωρία, πίστεψαν και οι δυο στον Χριστό και βαπτίσθηκαν. Και έτσι τα χέρια τους γιατρεύθηκαν και η γη σταμάτησε να κλονίζεται.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Όταν βασίλευε ο βασιλιάς Τραϊανός ύστερα από τον Νερουάν κατά το έτος 98, εστάλησαν βασιλικά γράμματα στην Πάτμο που καλούσαν τον θείο Ιωάννη από την εξορία. Ήθελε λοιπόν ο Ιωάννης ν' αναχωρήσει από την Πάτμο και να πάει στην Έφεσο. Οι Χριστιανοί όμως της Πάτμου

θρηνούσαν και έκλαιγαν για τον αποχωρισμό του. Και τι δεν έκαναν για να μη χάσουν τέτοιον καλό Ποιμένα. Επειδή όμως δεν μπορούσαν να τον εμποδίσουν γι' αυτό πρόβαλαν ένα διπλό ζήτημα στον μέγα Απόστολο.

Δηλαδή να αφήσει σ' αυτούς αντί για τον εαυτό του τους λόγους του και να γράψει σε βιβλίο το Μυστήριο όλης της Οικονομίας του Χριστού για μας.

Ο Ιωάννης λοιπόν, επειδή υπάκουσε στην δίκαιη επιθυμία τους αφ' ενός, αφ' ετέρου δε παρακινήθηκε από την άνωθεν θεία Πρόνοια, νήστεψε τρεις μέρες έχοντας και τους άλλους Χριστιανούς να νηστεύουν και να τον βοηθούν με την προσευχή. Ανέβηκε έπειτα στο βουνό που ήταν εκεί με τον μαθητή του Πρόχορο και ανέβασε όλη του τη σκέψη στον Θεό. Και, ώ του Θαύματος! Αμέσως ακούγονται βροντές και αστραπές φοβερές και σαλεύεται όλο το βουνό, ώστε ο μαθητής του Πρόχορος πέφτει από τον φόβο του με το πρόσωπο στην γη και γίνεται σαν νεκρός.

Ο Ιωάννης όμως δεν φοβάται, αλλά στέκεται όρθιος. Επειδή η τέλεια αγάπη που είχε στον Θεό έδιωχνε τον φόβο απ' την καρδιά του όπως ο ίδιος είπε «**η τέλεια αγάπη έξω βάλλει τον φόβον**» (Α Ιω. Δ-18). Άκουσε λοιπόν μια βροντερή φωνή που έλεγε αυτά «**εν αρχή ήν ο Λόγος, και ο Λόγος ήν προς τον Θεόν και Θεός ήν ο Λόγος**» (Ιωάν. Α-1). Αυτήν την φωνή την φανέρωσε ο Ιωάννης στον μαθητή του Πρόχορο, αφού προηγουμένως τον σήκωσε απ' το χέρι και έδιωξε απ' αυτόν λίγο τον φόβο.

Αφού τέλειωσε λοιπόν όλο το θείον Ευαγγέλιο, που το έγραψε με το χέρι του Προχόρου, το παρέδωσε στους Χριστιανούς που το ζήτησαν. Απ' εκεί διαδόθηκε σ' όλα τα πέρατα του κόσμου. Στην Πάτμο μέσα σε σωζόμενο ομώνυμο σπήλαιο, έγραψε και την Αποκάλυψη ο ευαγγελιστής Ιωάννης.

Ο ΝΕΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

Αφού έφυγε από το νησί της Πάτμου ο μέγας Απόστολος πήγε σ' ένα τόπο που λεγόταν Αγροικία. Και εκεί αφού γιάτρεψε ένα τυφλό πήγε σε μια γειτονική πόλη. Εκεί βρήκε ένα νέο ευγενικό στην ψυχή και ωραίο στο πρόσωπο και τον οδήγησε στον Χριστό. Έπειτα αφού τον παρακίνησε να είναι ενάρτεος και αφού τον παρέδωσε στα χέρια του Επισκόπου της πόλεως, σαν σε μάρτυρα του Χριστού, για να φροντίζει γι' αυτόν, έφυγε για την Έφεσο. Αφού λοιπόν τακτοποίησε καλά τα εκκλησιαστικά πράγματα εκεί και κατήχησε όλο το ποίμνιο του Χριστού με την διδασκαλία του, και αφού επισκέφθηκε τις άλλες πόλεις που ήσαν κοντά και χειροτόνησε σ' αυτούς Επισκόπους, τότε πάλι επανήλθε στην πόλη που είπαμε προηγουμένως.

Όταν ζήτησε τον νέον εκείνον που παρέδωσε στον Επίσκοπο, έμαθε ότι έγινε αρχηγός των κλεφτών, διότι επήρε άσχημο δρόμο από τις διασκεδάσεις και τις κακές συναναστροφές των συνομηλίκων του νέων, (διότι είναι εύκολος και κατηφορικός ο δρόμος της κακίας). Λυπήθηκε, λοιπόν πολύ ο Απόστολος του Κυρίου για το κατόνημα του νέου εκείνου.

Ξεκίνησε λοιπόν και πήγε μόνος στον τόπο των κλεφτών και παραδόθηκε σ' αυτούς θεληματικά και μέσω αυτών οδηγήθηκε και βρήκε τον νέο. Όταν τον συνάντησε, επειδή προσπάθησε εκείνος να φύγει (διότι κατάλαβε ότι είναι ο ευεργέτης του Ιωάννης) τον προσείλκυσε ο Απόστολος κοντά του με τα γλυκά και θελκτικά του λόγια.

Κατόρθωσε να τον πάρει μαζί του με τη Χάρη του Κυρίου και επέστρεψε στην πόλη. Και τόσο τον έκανε να προκόψει στην αρετή με τις συμβουλές του που έσταζαν μέλι και τις ιερές νουθεσίες, ώστε έγινε παράδειγμα αρετής και μετανοίας πολύ λαμπρό και στους άλλους ανθρώπους.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ.

Αφού επανήλθε πάλι στην Έφεσο ο επιστήθιος του Χριστού μαθητής, εκεί πέρασε την υπόλοιπη ζωή του. Ήτο πενήντα εξ ετών όταν έφυγε από τα Ιεροσόλυμα για το κήρυγμα. Πέρασε δε εννέα χρόνια κηρύττοντας έως ότου εξωρίσθηκε. Στην εξορία στην Πάτμο πέρασε δεκαπέντε χρόνια. Ύστερα δε από την εξορία έζησε άλλα εικοσιέξι περίπου χρόνια. Ωστε όλα τα έτη της ζωής του που πέρασε ήσαν εκατόν πέντε και επτά μήνες.

Έτσι έζησε ο Απόστολος του Κυρίου και αγωνίσθηκε για την ευσέβεια μέχρις αίματος. Έκανε πάρα πολλά θαύματα και επέστρεψε αμέτρητα πλήθη απίστων από διάφορα έθνη στην πίστη του Χριστού. Πέρασε αρκετό χρόνο της ζωής του στο σπίτι του Δόμνου, τον οποίο ο ίδιος ανέστησε μαζί με τους επτά μαθητές του, και τέλος έφυγε μαζί μ' αυτούς από το σπίτι.

Αφού έφθασε σ' ένα τόπο στους μεν μαθητές του παρήγγειλε να καθίσουν εκεί, αυτός δε αφού προχώρησε μπροστά σε μικρή απόσταση, προσευχήθηκε. Ήταν δε ώρα ξημερώματος.

Έπειτα, αφού επέστρεψε, πρόσταξε τους μαθητές του να σκάψουν τη γη σε σχήμα σταυρού, τόσο μόνον, όσο ήτο το μέτρο του σώματός του. Αφού ξαπλώθηκε λοιπόν μέσα σ' εκείνον τον σκαμμένο τόπον, αποχαιρέτησε τους μαθητές του που έκλαιγαν πικρά και είπε: «Σύρετε το χώμα της γης που είναι μητέρα μου και με αυτό σκεπάστε με». Εκείνοι αφού τον ασπάσθηκαν και τον αποχαιρέτησαν, σκέπασαν το σώμα του μέχρι τα γόνατα. Έπειτα πάλι αφού τον ασπάσθηκαν τον σκέπασαν μέχρι τον λαιμό. Και πάλι αφού για τρίτη φορά τον ασπάσθηκαν έβαλαν πάνω στο ιερό του πρόσωπο ένα μανδήλι. Και έτσι κλαίγοντας πικρά σκέπασαν όλο το σώμα του. Τότε ανέτειλε και ο ήλιος.

Αφού έκλαψαν οι μαθητές, γιατί έμειναν ορφανοί από τον δάσκαλό τους, γύρισαν στην πόλη διηγούμενοι τα σχετικά με τον Απόστολο. Οι άλλοι αδελφοί όταν τα άκουσαν αυτά επήγαν στον τάφο και αφού έσκαψαν δεν βρήκαν τίποτε. Τότε λοιπόν επέστρεψαν κλαίγοντας θερμώς για τη στέρηση τέτοιου ποιμένου.

Η μνήμη του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου εορτάζεται στις 26 Σεπτεμβρίου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ:

Ήχος β΄

Απόστολε, Χριστώ τω Θεώ ηγαπημένε, επιτάχυνον, ρύσαι λαόν αναπολόγητον. Δέχεται σε προσπίπτοντα, ο επιπεσόντα τω στήθει καταδεξάμενος όν ικέτευε Θεολόγε, και επίμονον νέφος εθνών διασκεδάσαι, αιτούμενος ημίν ειρήνην, και το μέγα έλεος.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ:

Ήχος β΄ Αυτόμελον

Τα μεγαλεία σου, Παρθένε, τις διηγήσεται; βρύεις γαρ θαύματα και πηγάζεις ιάματα και πρεσβεύεις υπέρ των ψυχών ημών, ως Θεολόγος και φίλος Χριστού.

Ιεραποστολικός Σύλλογος «Ο Άγιος Βαρνάβας»

www.imdleo.gr